

Rudnik-Karwatowa, Zofia

Sprawozdanie z prac nad "Bibliograficzną bazą danych światowego językoznawstwa sławistycznego" w TNW w roku 2011

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 74, 82-83

2011

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

21 marca 2011 r. (poniedziałek) o godz. 17.00 — referat literaturoznawczy; prof. dr hab. Jolanta Sujecka: *Pogranicze, miejsce pamięci i konsekwencje terminologicznych problemów na przykładzie Macedonii*

16 maja 2011 r. (poniedziałek) o godz. 17.00 — referat językoznawczy; prof. dr hab. Władysław Kupiszewski: *Wybrane nazwy temporalne w gwarach polskich*

7 listopada 2011 r. (poniedziałek) o godz. 17.00 — referat językoznawczy; prof. dr hab. Hanna Popowska–Taborska: *Warsztat etymologa i pole dociekań badacza językowego obrazu świata.*

26 stycznia 2012 r. o godz. 17.00 — referat z dziejów nauki i kultury; prof. dr hab. Halina Karaś: *Jan Karłowicz jako animator życia naukowego i kulturalnego na przełomie XIX i XX wieku.*

Na zebraniu 24 stycznia 2012 r. głosowano nad kandydaturą prof. dr hab. Doroty Rembiszewskiej na członka zwyczajnego TNW i prof. dr hab. Grażyny Szwat–Gyłybow na członka korespondenta.

Prof. dr hab. Halina Karaś

**Sprawozdanie
z prac nad „Bibliograficzną bazą danych światowego
językoznawstwa sławistycznego”
w TNW w roku 2011**

W Towarzystwie Naukowym Warszawskim kontynuowane były prace związane z rozbudową i utrzymywaniem bibliograficznej bazy danych językoznawstwa sławistycznego, stanowiącej jedyną w świecie bazę bibliograficzną zawierającą dane o europejskim i pozaeuropejskim językoznawstwie sławistycznym. Bibliograficzna baza danych rozbudowana została w 2011 roku o około 3000 rekordów zawierających informacje dokumentacyjne, głównie za lata 2000–2003. Sukcesywnie przeprowadzana jest konwersja danych bibliograficznych do *iSybislawa* za poszczególne lata i udostępnienie tych danych w Internecie.

Rekordy zawierające opisy wydawnictw zwartych, czasopism, artykułów itp. zawierają m.in. abstrakty i słowa kluczowe. Baza danych

została uzupełniona o informacje dotyczące prac wydanych w poprzednich latach, nieuwzględnione w obecnym zbiorze informacyjnym. Baza liczy obecnie ponad 50 000 rekordów (dotychczas udostępniono z tego zbioru ponad 14 000 rekordów). W 2011 roku w pracach kierowanych przez dr Zofię Rudnik–Karwatową uczestniczyli slawiści z Instytutu Slawistyki PAN, a także z innych najważniejszych polskich i zagranicznych ośrodków naukowych.

Kierownik projektu
Dr Zofia Rudnik–Karwatowa

WYDZIAŁ II NAUK HISTORYCZNYCH, SPOŁECZNYCH I FILOZOFICZNYCH

Przewodniczący: prof. dr hab. Stanisław Bylina
Sekretarz: prof. dr hab. Włodzimierz Mędrzecki

W roku 2011 odbyły się trzy zebrania Wydziału II TNW.

1. W zebraniu 17 maja 2010 roku wzięło udział 19 osób. Prof. dr hab. Andrzej Buko wygłosił wykład *Ośrodki centralne a problem najstarszego patrymonium dynastii Piastów*.

Streszczenie

W literaturze przedmiotu za osnowę wczesnopaństwowej struktury grodowej w Wielkopolsce państwa pierwszych Piastów przyjmuje się trójkąt warowni w Gieczu, Gnieźnie i Poznaniu, wzbogacony z czasem o kolejne inwestycje. Zdaniem autora koncepcja ta ma kilka słabych punktów. W obrębie tak nakreślonej najstarszej domeny Piastów znalazły się bowiem grody o różnej chronologii, uwarunkowaniach odnoszących się do czasu ich powstania, funkcji i czasu trwania. Co więcej, wiele danych wskazuje, że tworzeniu nowego na ziemi gnieźnieńskiej towarzyszyła nie tyle ugoda społeczna, co głęboka i drastyczna zmiana w obrębie tamtejszych tradycyjnych struktur terytorialnych, co ilustrują ślady zniszczeń części grodów ziemi gnieźnieńskiej.

Autor analizuje ośrodki centralne IX–wiecznej Wielkopolski o szczególnych walorach symbolicznych. Uważa, że trzy spośród